

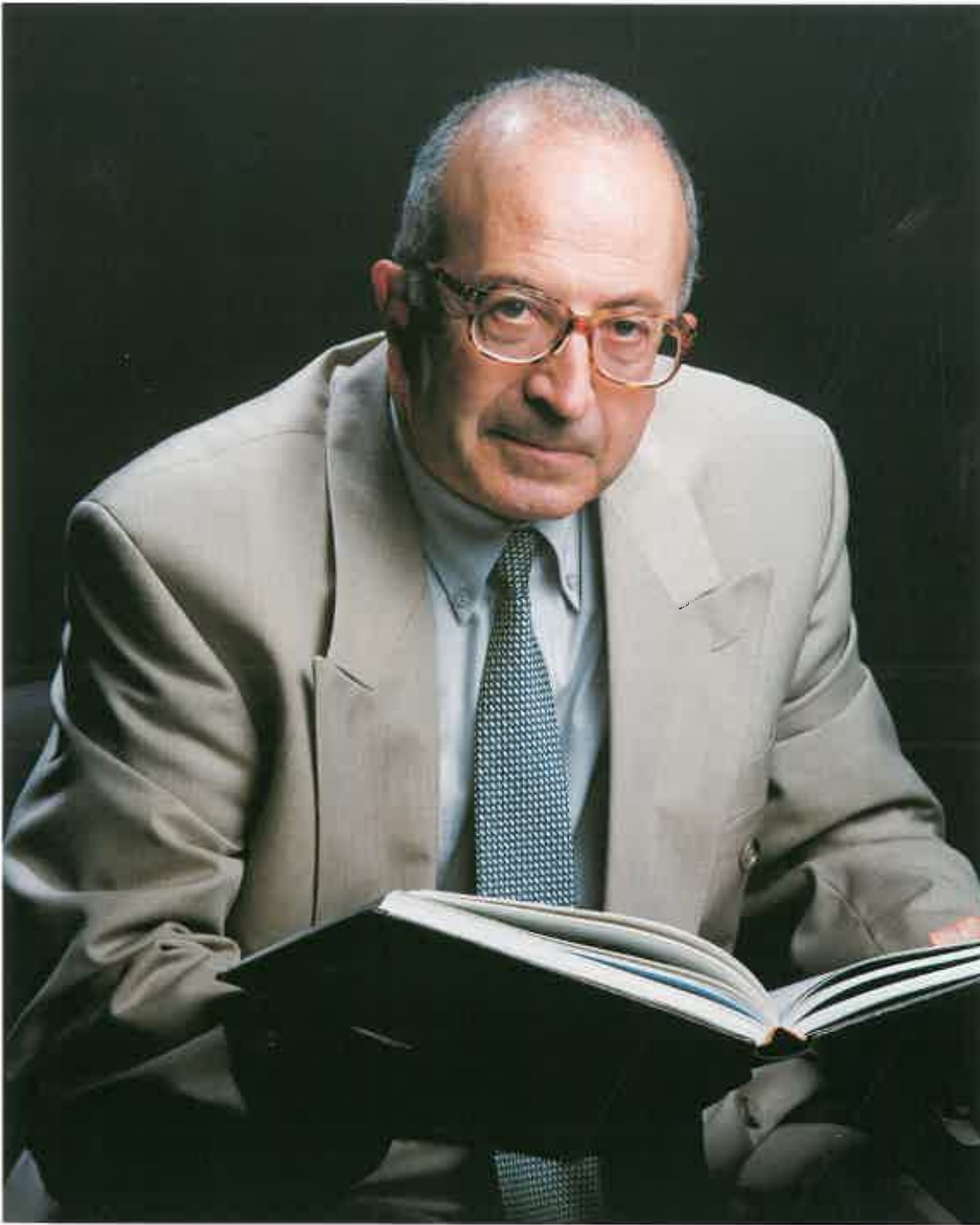
Som davant d'un home que ens descobreix la seva participació en actuacions que han forjat una part important de la realitat del nostre país. En Lluís Paluzie és un advocat de 64 anys amb un llarg historial de dedicació a l'exercici del dret vinculat a l'Administració: "Un cop llicenciat, els primers anys, després d'una passantia, vaig exercir en el meu despatx però aviat vaig deixar-ho per dedicar-me plenament a l'Administració pública. L'any 1961 entrava d'advocat assessor a la Comissió d'Urbanisme de Barcelona. Això em va convertir en un dels primers advocats que va conèixer i aplicar la primera Llei del sòl. La Comissió, amb seu a la Diputació de Barcelona, era un organisme molt curiós, gairebé autònom, i disposava de pressupost propi. Després de ser-ne secretari, vaig guanyar unes oposicions per accedir a la Diputació, on vaig ser cap dels Serveis d'Urbanisme i de Medi Ambient i Parcs Naturals, i també representant de la Diputació a la ponència tècnica de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona i, més endavant, vocal de la mateixa Comissió, funció que he realitzat durant 19 anys. El 1998 vaig passar, per designació del conseller del Departament, a ser membre de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, organisme que resol els temes de més importància a nivell de tot el territori català."

Després d'aquest ràpid repàs d'algunes de les tasques desenvolupades pel Lluís al llarg de la seva trajectòria professional, tractarem de destacar els aspectes més rellevants de la vida d'aquest advocat originari de la capital de la Garrotxa, Olot. La seva vida professional ha passat per moltes etapes fins a la transició democràtica i la recuperació de l'autonomia: "Recordo que el Col·legi d'Advocats de Barcelona durant la dictadura va ser força sensible a tot allò que s'esdevenia en el país, i va defensar moltes activitats catalanes i l'esperit democràtic."

El canvi que ha sofert Catalunya en els darrers 25 anys ha estat espectacular. El nostre advocat destaca les actuacions de millora realitzades a la ciutat de Barcelona en les quals, com a membre dels òrgans urbanístics, ha participat: "Barcelona es trobava molt endarrerida pel que fa a infraestructures. El pla del 1953 ja preveia els cinturons però no es van fer realitat fins als Jocs Olímpics del 92. El mateix ha passat amb l'eix transversal que uneix Girona amb Lleida per Vic i Manresa, ja previst en el pla de Victoriano Muñoz de la República. La Diputació de Barcelona, a finals del període franquista, amb la revisió del Pla provincial el va contemplar." El país va millorant dia a dia però "l'estructura de les institucions i organismes territorials de Catalunya no està resolta perquè tenim una proliferació de nivells d'administració excessius. No s'ha trobat, no s'ha volgut trobar o no s'han posat d'acord els responsables per dissenyar una solució definitiva, senzilla i clara per a Catalunya. I aquesta és una qüestió d'una importància capital, a l'igual que la manca d'un sistema electoral obert i català." Cal dir però que "el conjunt d'obra pública feta a Catalunya ha estat molt positiu. Per exemple, el camp de l'esport, on en aquests últims anys tinc la responsabilitat de ser el subdirector-secretari tècnic, ha sofert un creixement espectacular. Avui dia tothom té a l'abast la possibilitat de poder practicar un esport. Els equipaments esportius s'han estès a tot Catalunya." I és que el nostre advocat viu plenament el món de l'esport, i per aquesta raó va ser "el fundador, junt amb un grup d'amics, del Club Natació Olot l'any 1954."

A banda de ser advocat, en Lluís també és tècnic urbanista i expert en dret ambiental: "Quan vaig treure'm el títol de tècnic urbanista a Madrid vaig preparar una tesi sobre urbanisme i paisatge. L'arquitecte Manel Ribas Pera, que era director d'un curs de postgrau d'arquitectura i paisatge, em va convidar a fer unes classes sobre dret ambiental a la Universitat Politècnica de Catalunya i la universitat em va editar el llibre", *Els espais naturals protegibles*, "basat en la meua tesi. Relliga la problemàtica dels espais naturals protegits amb el tema de l'ordenació territorial. I això té un motiu: quan la Diputació de Barcelona, als anys 70, va iniciar una política de protecció de la natura, jo en vaig ser el responsable i primer cap de Servei de Parcs Naturals durant deu anys, de manera que vaig dirigir els primers planejaments de protecció. Per protegir els espais naturals de Catalunya no podiem utilitzar la legislació estatal i vam aplicar -vàrem ser els primers- la legislació del sòl a través de la figura del Pla especial de protecció. Així podíem incidir en la protecció d'un espai des de l'Administració local. De fet, aquesta legislació no era la més adequada per poder tenir cura de la natura però es va aprofitar per anar protegint els espais més singulars que tenim i avui és d'aplicació general. Per això el Montseny i altres espais van gaudir de protecció. Aquesta política va ser oportunitatíssima perquè a finals dels seixanta començaren a proliferar les urbanitzacions de segona residència, moltes il·legals i que es feien en qualsevol espai interessant de Catalunya. Si la Diputació no hagués actuat en aquest camp avui ens trobaríem sense molts espais significatius. Recordo haver vist un projecte de pla d'ordenació d'un municipi del Montseny en el qual la possibilitat d'edificar arribava pràcticament al Turó de l'Home. Afortunadament no va prosperar." I continua: "Entre el més important que ha de fer una administració és disposar de sòl públic. La Diputació des del primer moment va seguir una política d'adquisició de sòl en els parcs. Avui té un patrimoni importantíssim a Sant Llorenç del Munt, al Montnegre, al Corredor, al Garraf i al Montseny. Barcelona tampoc hauria de deixar escapar la possibilitat d'adquirir sòl. El gran error històric és perdre sòl públic. Les generacions actuals hem de deixar la terra a les generacions futures de forma que puguin satisfer les seves necessitats i aspiracions. Avui es parla molt de biodiversitat i sostenibilitat. La idea bàsica és que cal mantenir els processos ecològics i els sistemes vitals essencials i conservar les espècies i la seva diversitat genètica. Cal entendre que la conservació és una garantia per a un desenvolupament a llarg termini. El creixement -població, ciutats, etc.- no pot ser indefinit. Avui la millora de la qualitat de vida passa per la recuperació de molts elements naturals degradats: aire, aigua, terra..."

Hem tingut el plaer de compartir les experiències d'un advocat que ha defensat amb vitalitat els espais naturals de la nostra Catalunya. Esperem que no abandoni mai aquesta lluita que desenvolupa a través de diferents organismes -avui és el president del Consell de Protecció de la Natura- i li desitgem molts èxits en la tasca que realitza en l'actualitat. Per altra banda es manté molt lligat al món de l'esport "treballant en la legislació esportiva de Catalunya" en qualitat de subdirector general de la Secretaria Tècnica de l'Esport de la Generalitat de Catalunya. Així és com la primera Llei de l'esport aprovada el 1988 va sortir, entre d'altres, de les seves mans.

**“Durant la dictadura
el Col·legi d’Advocats de
Barcelona va ser força
sensible a tot allò que
s’esdevenia en el país,
i va defensar moltes
activitats catalanes
i l’esperit democràtic”**

Lluís Paluzie - Barcelona (Barcelonès)